

Inhoud

Hoofdstuk 1	11
Hoofdstuk 2	23
Hoofdstuk 3	38
Hoofdstuk 4	49
Hoofdstuk 5	65
Hoofdstuk 6	76
Hoofdstuk 7	88

Hoofdstuk 1

Lotte wachtte tot de klok twaalf uur 's nachts sloeg. Het was een oude staande klok die een geluid maakte dat je in het hele huis kon horen. Bij de laatste tel sloop Lotte haar slaapkamer uit. Ze wachtte even, maar alles was stil. Toen liep ze op haar tenen de trap af.

Ze logeerde in de zomervakantie bij haar tante Marie. Die woonde in een oud huisje op het

platteland. Lotte had vorige keer ontdekt dat niet alles daar was wat het leek. Achter in de tuin van haar tante stond een grote eik. Daarin zat een geheime doorgang naar een andere wereld... een magisch eiland vol eenhoorns. En vannacht ging Lotte er opnieuw naartoe!

Ze deed voorzichtig de grendel van de deur en sloop de tuin in. De maan scheen. Een warm zacht zomerwindje leek haar voort te duwen. Ze liep langs het pad naar de enorme eik.

Pas toen ze onder de wuivende takken stond, stopte ze. Ze haalde

een klein flesje uit haar tas. Lotte kreeg het flesje van de koning van de eenhoorns bij haar vorige bezoek. Met haar vingers haalde ze er glanzend poeder uit. Dat strooide ze over zichzelf heen.

Lotte hield haar adem in. Even dacht ze dat de magie niet zou werken. Misschien had ze toch alles gedroomd. Maar toen begonnen haar tenen en haar vingers te tintelen. Ze voelde een rilling langs haar rug... Ja! Het was zover! Ze begon te krimpen.

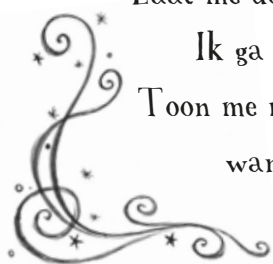
De tuin van haar tante kwam al snel boven haar uit. Het lange gras was nu zo hoog als bomen. De kleine opening tussen de wortels van de eik werd nu een tunnel. Nu was ze klaar voor haar volgende avontuur bij de eenhoorns.

Lotte rende de tunnel in. Ze fluisterde de woorden van een spreuk. Die had de koning van de eenhoorns haar gegeven.

Laat me door de magische boom, dan ben ik blij.

Ik ga naar de eenhoorns, vrolijk en vrij.

Toon me met licht hoe ik naar het eiland moet,

want daar is alles stralend en goed.

Toen ze klaar was met de spreuk begon er een glanzend licht te stralen in de tunnel. Lotte stapte de eik in. De grond was zacht en warm onder haar blote voeten. Ze volgde het pad met bochten tot ze het eind van de tunnel kon zien. Daarachter zag ze al een stukje van het eiland.

Ze stopte even en hield haar adem in. Ze kon nog altijd niet goed geloven hoe magisch dit was. Daar lag het eiland van de eenhoorns... Ze kon de kleine open plek zien en de vogels die door de blauwe lucht vlogen. Ze rende het laatste stukje.

Haar hart bonsde. Zou alles nog hetzelfde zijn?
Zou het net zo prachtig zijn als ze zich
herinnerde?

Daar waren de lange bomen die een zilveren
schors leken te hebben. Ze hadden bladeren in
alle kleuren van de regenboog. Die bewogen heen
en weer door het zachte windje. Er liep een pad
tussen de bomen door. In de verte kon Lotte een
mooie, groene vallei zien. Vogels vlogen en doken
rondom haar. Hun gezang klonk als belletjes. Het
was zelfs nog beter dan in haar dromen.

En toen zag ze iets wat nog leuker was. Haar
vriendin Astra liep tussen de bomen door naar
haar toe. De witte vacht van de kleine eenhoorn
glansde mooi. Er schitterde zonlicht op de sterren
die op haar rug stonden. Haar hoorn glom als een
parel uit de zee.

‘Astra!’ riep Lotte. Even bleef ze verlegen staan. Maar toen sloeg ze haar armen om Astra’s hals. Ze verstopte haar gezicht in haar manen die zo zacht als zijde waren. Ze rook haar warme geur van honing.

‘Je bent er weer’, zei Astra zachtjes. ‘Ik wist dat je terug zou komen.’

Lotte lachte. ‘Ik kon bijna niet wachten!’ zei ze.

‘En je bent op de beste dag van het jaar gekomen... We vieren vandaag het zomerfeest’, zei Astra. ‘We gaan dansen en feesten. En er is een parade langs de Maanrivier.’

‘Ik wil het allemaal zien!’ zei Lotte. Maar toen dacht ze aan iets. ‘Hoe wist je dat ik hier was? Ik zou *jou* toch zoeken!’

Astra lachte en haar ogen fonkelden. De vorige keer dat je hier was, hoorden we een vreemd gezoem in het bos. Het was net alsof er bijen rondom een bloem vlogen. En vandaag hoorde ik het geluid weer. Ik denk dat het eiland ons zo laat weten dat er iemand naar ons toe komt.’

